

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **M.E. & I. (B.) s.r.o.**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem se sídlem Ambruz & Dark, advokáti, s.r.o., Nylehouse, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví ČR**, se sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2013, č. j. 14667/2012-NH-30.1-18.4.13,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 20. 5. 2013, č. j. 14667/2012-NH-30.1-18.4.13, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále jen „KHS“) tak, že žalobci původně uložená pokuta ve výši 500 000 Kč za správní delikt spočívající v porušení povinnosti dle § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále také jen „zákon“), byla snížena na 200 000 Kč. Správní delikt spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel závodu Nástrojárna v ■■■, dne ■■■ nezajistil v noční době od 22:00 hod do 23:15 hod, aby hluk z provozu uvedeného závodu nepřekročil stanovené hygienické limity hluku, a to v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu v ■■■.

Žalobce jednak namítal porušení § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nebylo prokázáno, že zdrojem tvrzeného hluku a tónové složky je právě provoz

žalobce. Podle žalobce nebylo prokázáno spolehlivě, odkud hluk pochází, přitom v blízkosti nástrojárny se nachází multikino, případně mohl být zapojen jiný zdroj hluku v nemovitosti, u které byl dozor prováděn. Žalobce nesouhlasil s naplněním definice hluku dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a tedy závěry prezentované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 40/2012-29 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce rozporoval, že pouhé překročení limitů znamená v případě zvuku hluk. S námitkami v tomto směru se správní orgány nevyrovnaly dostatečně. Podle žalobce nebyla naplněna materiální stránka skutkové podstaty deliktu. Naplnění materiální stránky měly správní orgány za naplněné pouze naplněním stránky formální. Žalobce vytýkal KHS a žalovanému, že se nezabývali zdrojem tvrzeného hluku a jeho tónové složky, když jak žalobce, tak KHS provedli měření, ve kterých tónová složka nebyla obsažena. Další měření žalobce přítomnost tónové složky neprokázala, ke zjištění úplného a nepochybného stavu věci bylo třeba provést rozhodující měření, což žalobce navrhoval. Není tak zřejmé, zda se nejednalo o nahodilý jev, přitom ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nesměruje k regulaci nahodilých událostí. Žalobce odkázal na výklad Národní referenční laboratoře pro komunální hluk při Zdravotním ústavu v Ostravě, tento byl však žalovaným odmítnut.

Jako další žalobní bod žalobce uplatnil porušení ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu, neboť kontrolní protokol nemohl být jediným podkladem k vydání příkazu, protože neprokazuje zdroj tvrzeného hluku a zejména jeho tónové složky. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2003, č. j. 7 A 195/2000-55. Je nutné řízení doplnit o důkaz, který prokáže, zda tónová složka byla přítomna a co je jejím zdrojem. Žalovaný vycházel pouze z jediného měření ze dne 28. 8. 2012, ačkoli jeho výsledky byly odlišné od předchozích i následných měření prováděných jak KHS, tak žalobcem.

Žalobce uplatnil také námitku porušení § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, zmiňoval svou vysokou aktivitu při realizaci protihlukových opatření, do kterých investoval kolem 60 mil. Kč, přesto mu byla uložena nepřiměřená pokuta a tyto okolnosti nebyly dostatečně zohledněny. Výše pokuty není dostatečně odůvodněná, je nepřezkoumatelná. U KHS se jednalo o uložení pokuty v excesivní výši, neboť jinak ukládá pokuty v průměrné výši do 40 000 Kč, když celková výše pokut činila v roce 2012 za 3 uložené pokuty 75 000 Kč a v roce 2011 za 7 uložených pokut 258 000 Kč. Žalobce zmínil možnost správních orgánů upustit od uložení pokuty. Dále uváděl, že za správní delikt právnická osoba povětšinou neodpovídá, pokud vynaloží jednání určité intenzity, které by nezákonnému jednání zabránilo, příkladem je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 As 19/2010-14. Dále žalobce připomněl rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, č. j. 6 A 64/97-38, podle něhož patří mezi okolnosti vylučující trestnost za správní delikt i to, že se subjekt chová dovořeným způsobem v mezích pravomocného stavebního povolení.

Podle žalobce byl v jeho případě porušen princip ochrany práv nabytých v dobré víře ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Ačkoli KHS byla přítomna všech povolovacích procesů, které se dotýkaly provozu žalobce (žalobce zejména zmínil stavební řízení ve vztahu ke stavbě protihlukových opatření vně haly nástrojárny a kolaudační řízení), jako dotčený správní orgán, nyní jej postihuje za výsledný stav. Správní orgán neměl dát

souhlas ke stavbě, pokud protihlukové opatření nebyla dostatečná. Žalobce rovněž připomínal odpovědnost správních orgánů v rámci územního plánování.

Ze všech těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí KHS jako správního orgánu 1. stupně a vrátil věc KHS k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V obsáhlém vyjádření žalovaný argumentoval proti vzneseným žalobním námitkám, odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí. Ustanovení § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví postihuje překročení zákonem stanovených limitů hluku ve smyslu § 30 odst. 1 zákona, nikoli nedodržení konkrétních nápravných opatření. V napadeném rozhodnutí je uvedeno konkrétní protiprávní jednání žalobce vyvozené z § 30 odst. 1 zákona, spočívající v tom, že nápravnými opatřeními nezajistil, aby nedošlo k překročení stanoveného hygienického hluku v chráněném venkovním prostoru stavby. Následek je dán samotným protiprávním jednáním, které porušuje konkrétní právní povinnosti. Delikt může být ohrožovacím i poruchovým, k naplnění skutkové podstaty není nezbytné, aby k poškození veřejného zdraví došlo. Žalovaný i správní orgán 1. stupně se zabývali námitkami žalobce ve vztahu k definici hluku. Stanovení nejvyšší přípustné hladiny hluku zajišťuje ochranu veřejného zdraví a jejich překročení je ohrožením veřejného zdraví. Požadavek na provádění dalších důkazů byl nepodložený. Závěry o protiprávním jednání spočívajícím v nadlimitním hluku ze závodu nástrojárny vychází z protokolu o kontrolním zjištění a z protokolu Zdravotního ústavu v Ústí nad Labem ze dne 3. 9. 2012. Z protokolu zmíněného zdravotního ústavu vyplývá, že při měření nebyl naměřený hluk z provozu žalobce ovlivňován žádným jiným zdrojem hluku, nesouvisející zdroje hluku nemohly být do hladiny hluku závodu nástrojárny promítnuty. Zvýšené hlukové pozadí by posloužilo ve prospěch žalobce. V době měření nebyl slyšen ani televizor, či radiopřijímač z rodinného domu, v opačném případě by kontrolní orgán trval na vypnutí. K otázce výkladu Národní referenční laboratoře pro komunální hluk při Zdravotním ústavu v Ostravě žalovaný odkázal na své závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Protokol zdravotního ústavu prokazuje, že výskyt tónové složky je zřejmý z grafu 1, kde je patrná frekvenční analýza s tónovými složkami. Žalovaný opět odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se tímto problémem zabýval. Není jeho povinností se zabývat, z jakých konkrétních strojů, či zařízení v dané provozovně tónová složka pochází, ani tvrzenou nahodilostí. Podle žalovaného není podstatné, že mimo podkladové měření byla prováděna i jiná měření hluku žalobcem či KHS, při nichž nebyla tónová složka zjištěna. V době, kdy bylo naměřeno překročení hygienických limitů hluku bez přítomnosti tónové složky, byly při hodnocení aplikovány limity pro hluk tónovou složku postrádající a žalobce byl sankcionován. Žalovaný nesouhlasil s tím, že předmětem regulace dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nejsou nahodilé události, ale pouze trvalé překračování limitu hluku. Stanovené povinnosti musí žalobce plnit v každém okamžiku, kdy provozuje nástrojárnu. Pokud i při jednorázové kontrole zjistí orgán ochrany veřejného zdraví porušení právní normy, nastupuje jeho povinnost jednat podle zákona a za správní delikty ukládat sankce. Skutečnost, že protiprávní jednání trvalo po určitou konkrétní dobu, má význam při zvažování zákonného kritéria, kterým je podle § 93 odst. 1 zákona mimo jiné zjištění doby trvání protiprávního jednání, což bylo hodnoceno i v případě žalobce. KHS se zabývala materiální stránkou správního deliktu na str. 7 rozhodnutí a žalovaný toto doplnil

konstatováním, že k naplnění stupně společenské škodlivosti deliktu přistoupilo to, že žalobce se jednání dopustil opakovaně. Materiální stránka byla v dané věci zkoumána, k překročení limitu hluku došlo v noční době, v prokázané míře, navíc opakovaně, byla naplněna materiální stránka správního deliktu.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou porušení ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu, neboť předmětné ustanovení, skutková zjištění vyplývající z protokolu o kontrole a protokolu zdravotního ústavu dávají dostatečný podklad. Žalovaný zmínil, že vydaný příkaz byl k odporu žalobce zrušen a správní řízení pokračovalo standartním způsobem.

K námitce týkající se výše uložené pokuty žalovaný připomněl, že pokutu v odvolacím řízení podstatně snížil z důvodu nesprávné aplikace přísnějšího ustanovení § 93 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví ze strany KHS. Zjištěné nedostatky napravil, doplnil správní uvážení o zákonných kritériích k uložení pokuty. V podrobnostech opět odkázal na napadené rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že by se otázkou výše pokuty nezabýval, řádně ji nezdůvodnil. K možnosti upustit od uložení pokuty ve smyslu § 93 odst. 1 věta druhá zákona o ochraně veřejného zdraví konstatoval, že sice nebylo prokázáno poškození zdraví, ovšem nebyla naplněna jiná zákonná podmínka, a to, že došlo k nápravě bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti, která nebyla naplněna. Ačkoli žalobce zdůraznil vysokou aktivitu při realizaci protihlukových opatření, průkaz o úplném odstranění závad nepředložil, i další plánované investice do protihlukových opatření svědčí o tom, že dosavadní protihluková opatření žalobce nebyla dostatečně účinná. Nad to není povinností správního orgánu od pokuty upustit, jde o fakultativní ustanovení. V případě žalobce se jednalo o objektivní odpovědnost, zákon nestanoví žádné liberační důvody. Žalovaný popřel, že by se ze strany KHS jednalo o exces při ukládání pokut. Uložená pokuta ve výši 200 000 Kč byla uložena žalovaným, nikoli KHS, a žalovaný se již v napadeném rozhodnutí k tomuto principu vyjadřoval.

Žalovaný dále setrval na svém závěru, že žalobce se nemůže zbavit povinnosti dodržovat ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví s poukazem na to, že se rozhodl vybudovat protihlukovou stěnu, se kterou KHS jako dotčený orgán vyslovil ve stavebním řízení souhlas. Odpovědnost za realizaci stavby i za to, že provoz bude v souladu s požadavky práva, nese stavebník, resp. provozovatel, nikoli správní orgán, který se ve schvalovacím řízení ke stavbě vyjadřoval.

Podle žalovaného je jeho rozhodnutí zákonné a věcně správné v souladu s hmotně i procesně právními normami, proto žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout a nepřiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Replika žalobce

V replice žalobce setrval na uplatněných žalobních bodech, nesouhlasil, že bylo protokoly Zdravotního ústavu v Ústí nad Labem ze dne 3. 9. 2012 ani jiným úkonem prokázáno, že zdrojem tvrzeného hluku a jeho tónové složky je provoz závodu nástrojárny žalobce. Rovněž odmítal postoj žalovaného, že orgány státní správy by neměly nést odpovědnost za svou úřední činnost. Sankce je podle žalobce nepřiměřená okolnostem

případu a praxi v oblasti ochrany před hlukem a odporuje správnému výkonu státní správy a předvídatelnosti rozhodování.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že dne 28. 8. 2012 v době od 21:45 do 23:15 hodin provedla KHS přízvaným zaměstnancem Zdravotního ústavu v Ústí nad Labem za přítomnosti svých kontrolních zaměstnanců měření hluku z provozu nástrojárny žalobce v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu v ulici ■■■. V protokolu o zkoušce ze dne 3. 9. 2012, č. 139/LB/H/12, jsou podrobně zachyceny výsledky provedeného měření ze dne ■■■ s tím, že naměřená a vypočtená hladina akustického tlaku překročila hygienický limit pro noční dobu dle § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, když dle výsledku byla zachycena tónová složka. Z hodnocení výsledku měření pak vycházel protokol o kontrolním zjištění ze dne 15. 10. 2012, č. j. KHS LB 18650/2012, v němž bylo uvedeno, že v noční době byla zjištěna ekvivalentní hladina akustického tlaku korigovaná na hlukové pozadí $L_{Aeq,1h} = 46,7$ dB s nejistotou měření 1,8 dB, tedy hodnota překračující hygienický limit pro noční dobu 35 dB byla prokazatelně o 9,9 dB vyšší, což znamená porušení povinnosti dle § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Proti protokolu o kontrolním zjištění si žalobce podal námitky, jež byly zamítnuty rozhodnutím ředitelem KHS ze dne 9. 11. 2012. Na základě výsledků státní kontroly byla žalobci příkazem ze dne 3. 1. 2013, č. j. KHS LB 27919/2012, uložena pokuta ve výši 500 000 Kč, proti příkazu si žalobce podal odpor a KHS pokračovala ve správním řízení.

Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2013, č. j. KHS LB 06192/2013, uložila KHS žalobci podle § 92 odst. 1 ve spojení s § 93 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví pokutu ve výši 500 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a to za správní delikt, kterého se žalobce dopustil při provozu nástrojárny v ■■■, tím, že porušil povinnost v ochraně veřejného zdraví uloženou ustanovením § 30 odst. 1 zákona, když jako provozovatel nezajistil, aby hluk z provozu uvedeného závodu nepřekračoval hygienický limit dle § 12 odst. 3 a přílohy č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. pro chráněný venkovní prostor stavby rodinného domu ■■■, když v tomto chráněném venkovním provozu byla dne 28. 8. 2012 v době od 22:00 do 23:15 zjištěna výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku o 9,9 dB vyšší než stanovený limit. KHS vyšla z měření provedeného v rámci státní kontroly dne ■■■, odmítla provést další dokazování, neboť měření hluku bylo provedeno řádně. Dovodila, že zvuk byl hlukem, byť překročení hygienických limitů v daném případě neznamenalo zjevné poškození veřejného zdraví, ale jednalo se o jeho ohrožení dle § 2 odst. 2 zákona o veřejné ochraně zdraví. KHS zdůraznila, že prostým překročením stanovených limitů dochází k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Protokol o měření hluku prokázal překročení hygienických limitů, jakož i výskyt tónové složky. To, že výskyt tónové složky nebyl prokázán v žádném z předchozích měření prováděných žalobcem, či KHS, není významné, z protokolu o měření jednoznačně výskyt tónové složky po celou dobu měření vyplývá. KHS zdůraznila, že i kdyby nebyla tónová složka vzata v potaz a použit vyšší limit, přesto by byl limit hluku překročen. Odpovědnost žalobce za správní delikt nemohou vyloučit ani jím budovaná protihluková opatření. KHS odmítla námitku, podle níž nese odpovědnost za

vyjádření souhlasu s vybudovanou protihlukovou stěnou. Konstatovala, že materiální stránka byla naplněna, zájem společnosti na ochraně veřejného zdraví byl ohrožen větší než nepatrnou měrou, když míra hluku, kterým bylo obyvatelstvo zasaženo, byl intenzity způsobil zapříčinit ohrožení veřejného zdraví. KHS se zabývala výší pokuty a dle § 92 odst. 1 ve spojení s § 93 odst. 3 zákona dovodila, že rozpětí pro uložení pokuty se pohybuje až do 20 000 000 Kč, neboť žalobci za porušení též právní povinnosti byla již sankce uložena. Rovněž uvedla, že podmínka upuštění od uložení sankce nebyla splněna, neboť následek již nelze odestát a nedošlo k nápravě bezprostředně poté.

K odvolání, jež obsahovalo v podstatě stejné výhrady jako žaloba, žalovaný prvostupňové rozhodnutí KHS změnil tak, že ve výroku vypustil výraz „ve spojení s § 93 odst. 3 zákona“ a snížil uloženou pokutu z 500 000 Kč na 200 000 Kč. Žalovaný se ztotožnil se závěry KHS, že protiprávní jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno protokolem o kontrolním zjištění, který zachycoval výsledky měření dle protokolu Zdravotního ústavu v Ústí nad Labem. Uvedl, že jak formální, tak materiální stránka správního deliktu byly naplněny. K materiální stránce žalovaný doplnil, že významným naplněním stupně společenské škodlivosti je skutečnost, že k překročení hygienických limitů hluku, a tedy k porušení právní povinnosti v ochraně před hlukem, došlo ze strany žalobce opakovaně. Žalovaný se věnoval výkladu § 30 odst. 2 věta první zákona o ochraně veřejného zdraví a dovozoval, že hlukem se rozumí zvuk, který může být pro zdraví škodlivý a jehož hygienický limit stanoví prováděcí předpis, tedy že překročením stanovených hygienických limitů dochází k riziku poškození zdraví. Jakékoliv provádění důkazů ohledně následků zdravotního rizika je nadbytečné, z čehož vychází i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6Ads 40/2012 – 29. Podle žalovaného protokol o kontrolním zjištění ve spojení s protokolem Zdravotního ústavu v Ústí nad Labem jednoznačně prokazují výskyt tónové složky a KHS tedy nepochybila, pokud při vyhodnocení naměřeného hluku tuto skutečnost včetně přísnějšího limitu hluku brala v potaz. Podle žalovaného se nezjišťuje nahodilost výskytu tónové složky, ale zjišťuje se celkový hluk v daném místě a době. Zjištění tónové složky nemusí znamenat, že hluk má trvale tónový charakter, záleží na konkrétní situaci. Tím je vysvětleno, že u jiných měření hluku nebyla tónová složka zjištěna. Hygienický limit hluku v dané věci byl překročen významně i po odečtení nejistoty přeměření 1,8 dB. Výsledná hladina akustického tlaku neklesla do blízkosti hodnoty hygienického hluku tak, aby v tomto směru vznikla jakákoliv pochybnost. Protokol o kontrolním zjištění je řádným podkladem pro uložení pokuty, vyplývá z něj, že naměřený hluk z provozu žalobce nebyl ovlivněn žádným jiným zdrojem hluku. Žalovaný se ztotožnil s postojem KHS, že z kladného stanoviska KHS k protihlukovým opatřením neplyne, že se žalobce může z překročení limitů hluku vyvinut. Je nadále povinen dodržovat povinnosti dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Dle § 92 zákona o ochraně veřejného zdraví byla odpovědnost žalobce objektivní, bez ohledu na zavinění, bez stanovení liberačních důvodů. Ustanovení § 93 odst. 1 uvedeného zákona nemá pro vyvození odpovědnosti žalobce žádný význam, neboť se jedná o možnost upuštění od uložení sankce, nikoli o liberační ustanovení. Žalovaný se dále zabýval zákonností napadeného rozhodnutí co do výše uložené pokuty a odůvodnil, že KHS nesprávně aplikovala ustanovení § 93 odst. 3 daného zákona, je třeba pokutu uložit dle § 92 odst. 1 zákona. Jako přiměřenou žalovaný považoval pokutu ve výši 200 000 Kč, která odráží jak polehčující okolnosti, to je dobu trvání protiprávního jednání, jakož i opatření k odstranění nadměrného hluku a míru překročení hygienického hluku, tak na druhé straně i závažné přitěžující okolnosti, které spočívají v překročení hygienických limitů hluku v době noční,

opakování protiprávního jednání, kdy předchozí sankce neplnily preventivní, účinnou a odrazující funkci.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání přecházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s..

K posouzení žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svých argumentech. Žalobce zdůraznil, že spáchání správního deliktu nebylo průkazně dokázáno a že rozhodnutí jsou co do výše sankce nepřezkoumatelná, neboť v nich nebyla uvedena zákonná kritéria. Žalovaný tyto námitky odmítl, poukázal na protokol o měření, jakož i o kontrolním zjištění, které správní delikt prokazují, včetně toho, že zdrojem hluku a jeho tónové složky byla nástrojárna žalobce. Žalovaný se řádně vypořádal s materiální stránkou deliktu, následkem i zákonnými kritérii pro uložení pokuty. Snížení sankce nepřipadá v úvahu již proto, že byla žalovaným razantně snížena a byla uložena při spodní hranici sazby.

Soud zamítnul návrh žalobce na doplnění dokazování dodatečným měřením hluku provozu nástrojárny, neboť měl za to, že takový důkaz již nemůže přispět o objasnění překročení hlukových limitů při měření dne 28. 8. 2012, nebyla by dána totožnost skutku.

Pro projednávání případ jsou relevantní ustanovení § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož *za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, právním předpisem podle § 85 a za nesplnění nebo porušení povinností stanovených zvláštními právními předpisy k ochraně zdraví při práci a k zajištění a výkonu pracovnělékařské služby v rozsahu § 82 odst. 2 písm. n)* uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2 000 000 Kč.

Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby.*

Ustanovení § 30 odst. 2 věta první cit. zákona definuje hluk, podle něj *hlukem se rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis*.

Předně soud uvádí, že neshledal důvodu odchýlit se od závěru prezentovaných KHS i žalovaným, jakož i Nejvyšším správním soudem např. právě v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 40/2012 – 29, že správním deliktem podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví je nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, tedy i povinnosti, která podle § 30 odst. 1 tohoto zákona stíhala žalobce. Dané ustanovení obsahuje zákaz překračování hygienických limitů hluku stanovených prováděcím předpisem též pro chráněný venkovní prostor (konkrétně ustanovení § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. ve spojení s přílohou č. 3), přičemž již samotné překročení hygienických limitů znamená ohrožení zájmu na ochraně veřejného zdraví před nepříznivými účinky hluku, k jehož ochraně jsou dotčené limity zákonodárcem stanoveny. Soud v tomto směru pro úplnost odkazuje na zcela výstižnou a přesvědčivou argumentaci žalovaného na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný podrobně zabýval nejen veřejným zájmem, který je zákonem o ochraně veřejného zdraví chráněn, ale rovněž i definicí hluku dle § 30 odst. 2 daného zákona. V tomto směru nebyly žalobní námitky shledány opodstatněnými.

Jak správně uvedl žalovaný, k naplnění objektivní stránky tohoto správního deliktu není třeba, aby byla prokázána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalobce a poškozením veřejného zdraví. Taková okolnost by mohla být případně zohledněna v rámci ukládání sankce podle § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, případně by se mohlo jednat o správní delikt dle § 93 odst. 2 zákona. Správní delikt definovaný v ustanovení § 92 odst. 1 zákona je zásadně ohrožujícím správním deliktem, jak zcela správně žalovaný uváděl, jeho následek spočívá již v ohrožení veřejného zdraví hlukem. Ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví postihuje nedodržení stanovených limitů hluku, nikoli nedodržení konkrétních nápravných opatření či nedostatečná protihluková opatření, správní delikt byl po formální stránce naplněn. Principy zmiňované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007-141, v daném případě porušeny nebyly, neboť k naplnění následku jako součásti skutkové podstaty správního deliktu došlo. Soud znovu zdůrazňuje, že míra zdravotního rizika vlivu hluku na zdraví se posuzuje již při stanovení samotných hygienických limitů hluku v prováděcím předpisu a jejich prokázané překročení znamená možné ohrožení veřejného zdraví. Vlivem protiprávního jednání žalobce v konkrétním případě se pak správní orgány řádně zabývaly.

Soud neshledal důvodnými námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci z důvodu, že nebyl dostatečně zjištěn zdroj hluku a tónové složky. Skutková zjištění, z nichž KHS a žalovaný vycházeli, jednoznačně vyplývají z protokolu o výsledku měření ze dne 3. 9. 2012 vypracovaného Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem, z něhož vycházel protokol o kontrolním zjištění ze dne 15. 10. 2012. Jak judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2012, č. j. 4 Ads 50/2008-84, „*protokol o měření hluku pořízený pracovníky zdravotního ústavu (zkušební laboratoře akreditované k provádění takového měření) za účasti pracovníka krajské hygienické stanice je protokolem o kontrolních zjištěních a řádným podkladem pro uložení pokuty podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví*.“ Protokol o měření hluku, jež bylo dne 28. 8. 2012 provedeno pracovníkem zdravotního ústavu za účasti zaměstnanců KHS, je v souzeném případě řádným

podkladem pro uložení pokuty, neboť měření bylo provedeno a protokol vyhotoven akreditovanou zkušební laboratoří, vyplývá z něj, že byly použity kalibrované přístroje, vyplývá z něj rovněž postup a početní úvahy při měření hladiny akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru, dále je z něj patrná přítomnost tónové složky, jakož i výsledek měření a rozdíl, o něj hladina měřeného hluku překročila stanovený hygienický limit dle § 12 odst. 3 příslušného nařízení vlády, když byl zohledněn i zbytkový hluk. Tento výsledek měření byl řádně zpracován v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 15. 10. 2012, v němž bylo hodnoceno, že zkušební laboratoř postupovala při měření hluku a vyhodnocení měření v souladu se zákonem a prováděcím nařízením. Z tohoto protokolu jednoznačně vyplývá, že naměřený hluk a také tónová složka pochází z provozu žalobce a neovlivňoval ho žádný jiný zdroj hluku. S těmito námitkami se jak KHS, tak žalovaný podrobně ve svých rozhodnutích vypořádali a soud neshledal žádné jiné okolnosti jejich závěry v tomto směru zpochybňující. Jakékoli doplnění dokazování bylo nadbytečné, jak již soud konstatoval shora, neboť jím nemohla být hladina hluku na daném místě v dané době za daných podmínek dodatečně zjišťována. KHS i žalovaný se vypořádali i s možnou odchylkou, žalovaný uváděl na str. 10 svého rozhodnutí, že byla odečtena nejistota měření 1,8 dB, přitom výsledná hladina akustického tlaku neklesla do blízkosti hodnoty hygienického limitu tak, aby vznikla jakákoliv pochybnost skutečného překročení tohoto limitu. Žalovaný a KHS se řádně zabývali i tím, zda měření nemohlo být ovlivněno jinými zdroji hluku, v tomto směru jsou jejich zjištění a úvahy zachyceny v napadených rozhodnutích, a správnost zjištění vyvrácena nebyla. Rovněž námitky v tomto směru neshledal soud opodstatněnými. Žalobce pouze obecně zmiňuje tuto možnost (provoz multikina, možný zdroj hluku z rodinného domu), aniž by svoje tvrzení jakkoli podložil a vyvrátil tak skutečnosti plynoucí z kontrolního protokolu. To, že stanovené limity hluku nebyly překročeny či tónová složka nebyla naměřena v jiných případech (žalobce zmiňoval nejen jiná měření KHS, ale i svoje vlastní), nezpochybňují automaticky výsledky měření zachycené ve shora uvedených podkladech.

Soud nesdílí výklad citovaných ustanovení zákona zaujatý žalobcem, že daná ustanovení nemíří na nahodilé překročení limitů, ale pouze na jevy trvalé. Žalobce se mylně domnívá, že výskyt tónové složky, jejíž přítomnost není potvrzena při ostatních měřeních, neměl být zohledněn jako jev zcela nahodilý. Správní orgány naopak správně výhrady žalobce v tomto směru odmítnuly. Podstatné pro spáchání správního deliktu dle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví bylo, že v daný čas při konkrétním měření bylo prokázáno, že žalobce jako provozovatel nástrojárny své povinnosti uložené mu ustanovením § 30 odst. 1 zákona porušil, když byly naměřeny hladiny akustického tlaku nad stanovené hygienické limity hluku pro chráněný venkovní prostor. Povinnosti dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví musí žalobce splňovat v kterémkoli okamžiku. Pokud je objektivně prokázáno, že stanovenou povinnost na úseku ochrany veřejného zdraví před hlukem nesplnil, naplňuje jeho jednání znaky správního deliktu dle § 92 odst. 1 zákona. Správní orgány se v případě žalobce zabývaly i materiální stránkou správního deliktu, i tu má soud za naplněnou. KHS se naplněním materiální stránky deliktu zabývala na str. 7 svého rozhodnutí. Žalovaný se pak k odvolací námitce touto otázkou výslovně zabýval na str. 9 svého rozhodnutí, když zdůraznil, že k naplnění materiální stránky deliktu významně přispělo, že k porušení právní povinnosti na úseku ochrany před hlukem došlo ze strany žalobce opakovaně. Již tato správními orgány zjištěná skutečnost znamená, že nebezpečnost protiprávního jednání žalobce byla škodlivá, nejednalo se tedy o formalistické posuzování,

jak žalobce namítá. Lze připomenout, že kromě opakovaného porušení stanovené právní povinnosti ze strany žalobce žalovaný zdůraznil, že k protiprávnímu jednání došlo v nočních hodinách, což společenskou nebezpečnost správního deliktu ještě zvýšilo.

Žalobní bod týkající se porušení ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu, podle něhož může být v řízení o vydání příkazu jediným podkladem kontrolní protokol pořízený dle zvláštního zákona, při splnění daných podmínek, je také neopodstatněný. Předně lze odkázat na to, co soud už rozvedl shora, tedy že protokol o výsledku měření ze dne 3. 9. 2012 a protokol o kontrolním zjištění ze dne 15. 10. 2012 jednoznačně prokazují, že žalobce jako provozovatel nástrojárny v dané době na daném místě překročil zákonem stanovené limity hluku pro chráněný venkovní prostor. Dále je nutno doplnit, že zmíněné protokoly nebyly nakonec podkladem pro vydání příkazu v příkazním řízení, ale jednalo se o důkazy, které byly užity jako podklad pro vydání správních rozhodnutí ve správním řízení. Příkaz KHS ze dne 3. 1. 2013, č. j. KHSLB 27919/2012, byl totiž k odporu podanému žalobcem zrušen. Prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného byla vydána ve správním, nikoli tedy v příkazním řízení, porušení ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu nepřipadá v úvahu.

Ve vztahu k námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění výše pokuty, soud konstatuje, že je nemohl uznat důvodnými. Prvostupňové, v němž se KHS zabývala zákonnými kritérii ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, jakož i rozhodnutí žalovaného, který výši uložené pokuty snížil na částku 200 000 Kč, považuje soud za přezkoumatelná, zcela naplňující požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a respektující definovaná zákonná kritéria pro uložení pokuty. Žalovaný navázal na konkrétní skutkové okolnosti, které vzala KHS v potaz při zohlednění zákonných kritérií dle § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a s ohledem na nemožnost aplikace § 93 odst. 3 zákona, jež hovoří o možnosti orgánu ochrany veřejného zdraví uložit pokutu až do výše desetinásobku stanovených částek, snížil žalovaný uloženou pokutu na částku 200 000 Kč a podrobně se zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro výši ukládané sankce. Jeho úvahy týkající se jak polehčujících, tak přitěžujících okolností jsou jasné a přezkoumatelné. Pokuta, jež mohla být orgány ochrany veřejného zdraví dle § 92 odst. 1 zákona uložena až do výše 2 000 000 Kč, není nepřiměřená, přes konstatované přitěžující okolnosti se stále pohybuje při spodní hranici možného rozpětí pokuty.

Není pravdou, že by se jak KHS, tak zejména žalovaný dostatečně pečlivě nezaobírali skutečnostmi týkajícími se vybudování protihlukových opatření a investicemi, které žalobce vynaložil k naplnění svých povinností dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví v rámci ochrany před hlukem. Nicméně žalovaný nedospěl k závěru, že by se jednalo o takový stav, kdy by bylo na místě od uložení pokuty upustit ve smyslu § 93 odst. 1 věta poslední citovaného zákona. Podle přesvědčení soudu žalovaný dostatečně svoje závěry v daném směru v napadeném rozhodnutí vysvětlil. Ve shodě se žalovaným soud uvádí, že odpovědnost za porušení povinností dle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví je koncipována jako objektivní, bez liberačních důvodů, závěry Nejvyššího správního soudu, kterých se žalobce dovolával, aplikovat v dané věci nelze. V projednávaném případě vzaly správní orgány snahu žalobce provádět příslušná protihluková opatření v potaz při stanovení výše sankce, jež byla i z tohoto důvodu uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty.

Lze zdůraznit, že konečnou výši pokuty nestanovila KHS, ale žalovaný, nelze tedy brát v potaz žalobcovy argumenty o výši pokut ukládaných KHS. Nad to lze uvést, že ani žalobcem uváděné skutečnosti ve vztahu k celkové výši uložených pokut v daných letech či aritmetický průměr výše pokut nelze brát za rozhodnutý ukazatel a vyvozovat z něj porušení základních zásad správního řízení. O porušení principu dle § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu by bylo možné hovořit, pokud by se uložené pokuty značným způsobem lišily ve skutkově shodných či podobných případech. Ovšem konkrétní skutečnosti, které by o takovém možném zneužití správního uvážení při ukládání správních pokut svědčily, žalobce nepřednesl. Ani v tomto směru nepovažoval soud žalobní námitky za opodstatněné.

Také žalobcovy odkazy na kladná stanoviska KHS jako dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví vydaná v rámci stavebních či kolaudačních řízení, jež se týkaly provozu žalobce, nejsou případné. Žalobce se dodržování svých povinností dle ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nemůže zprostit poukazem, že k vybudování protihlukové stěny bylo vydáno kladné stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, a to i v kolaudačním řízení. Je zásadně věcí žalobce jako provozovatele objektu, jehož provozem vzniká hluk, aby technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistil, aby hluk nepřekračoval zákonem stanovené limity. Skutečnost, že orgán veřejného zdraví udělil souhlas k vybudování protihlukového opatření, neznamená, že protihlukové opatření nemusí být v některých ohledech dostatečné. Ve shodě se žalovaným soud podotýká, že žalobcem zmiňovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999 č. j. 6 A 64/97-38, na daný případ nedopadá, neboť řeší zcela odlišnou problematiku. Nelze dovodit, že v případě povolení určité stavby nese nikoliv vlastník či provozovatel této stavby, ale příslušné správní orgány, které stavbu schválily, odpovědnost za porušování zákonem stanovených limitů na úseku ochrany veřejného zdraví před hlukem.

VI. Závěrečné hodnocení a náklady řízení

Soud tedy uzavírá s tím, že správní rozhodnutí byla vydána na základě zákonem pořízených podkladů, z nichž skutkový stav vyplývá bez všech pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí o správním deliktu dle § 92 odst. 1 ve spojení s § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Jak rozhodnutí KHS, tak žalovaného jsou v souladu s citovanými ustanoveními právních předpisů, neboť žalobce se dopustil správního deliktu na úseku ochrany veřejného zdraví před hlukem, za což mu byla uložena pokuta v zákonem stanoveném rozsahu v souladu se zákonem stanovenými kritérii dle § 93 odst. 1 citovaného zákona, jejíž výše byla řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

O nákladech řízení soud rozhodoval podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě nebyl žalobce úspěšný, úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, resp. jeho náklady nepřesáhly rámec jeho běžné činnosti, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. února 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu